

О Б Л О Г Ъ.

Двама млади се запрепирали.

— Азъ — рекълъ единътъ — ще отида преди тебе въ града. Не ме карай само еднажъ да плюя на краката си.

— Азъ! — отвърналъ другиятъ, стегна ли вървитъ на царвулитъ си — свършено. Преди да се усѣтишъ ти, ще ме видишъ, че се връщамъ.

Сдумали се: който стигне пръвъ, той ще получи една кесия пари отъ другия.

Дѣдото, който пжтувалъ съ тѣхъ, ги изгледалъ, позасмѣлъ се и казалъ:

— Най-добре ще направите, ако дадете паритъ на мене. Облога ще спечеля азъ.

— Ти ли? — извикали и двамата въ единъ гласъ. Я се вижъ! едва си влачишъ краката.

— То нищо! — отвърналъ имъ дѣдото. Само ми дайте дума.

— Даже, нека и дветъ кесии бждатъ твои. Отъ тебе нищо не искаме.

— Не, и азъ ще ви дамъ нѣщо. Ще ви кажа една приказка, останала отъ баба и отъ дѣдо. Това имамъ и това ще получите.

Двамата млади погледнали съжалително дѣдото и поели, колкото имъ сили държатъ. Предъ тѣхъ въ далечината се виждали червенитъ покриви на градскитъ кѣщи, между които се издигала златната купола на голѣма църква. Върху нея сега се отразявали лжчитъ на залѣзващото слънце, прѣскали се на вси страни върху града и трептѣли като тънки нишки надъ него.

Но младитъ виждали само равния пжтъ предъ себе си, бързали по него и повдигали облаци прахъ съ краката си. Запалилъ луличка, стариятъ се запускалъ отъ стрѣмнината и гледалъ ту града, ту тѣхъ. Отначало тѣ вървѣли почти единъ до другъ, но после единътъ изпреварилъ другия. Не следъ много слънцето се скрило задъ височината. Но стариятъ не бързалъ. Нищо, че ще пристигне презъ нощта въ града. Но ще стигне бодъръ и здравъ. Повече отъ това какво може да иска?...